Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Ekim
1986
Sayı:74
1.50 DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

DEVRİMİ DESTEKLE ! PARTİ ve ORDUYU GÜÇLENDİR !

1981 yılından bugüne kadar her yıl sürdürdüğümüz ve artık gelenekselleşmiş olan "Devrimi Destekle" "Parti ve Orduyu Güçlendir" kampanyası bu yılda, Ekim ayından itibaren açılmış bulunmaktadır. Emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin ve uşaklarının sözümona engelleme, yoketme saldırılarına karşı devrimi destekle! Kitlelerin düzen aleyhtarı potensiyelini kendi aralarındaki post kavgasında kaldıraç olarak kullanmaya çalışan hakim sınıf kliklerinin, "Demokrasi Mücadelesi" palavrası altında sergiledikleri senaryolara karşı devrimi destekle! Emperyalist savaş tehlikesine karşı en tutarlı alternatif olan devrimi destekle! Emperyalizmi kovmak, feodalizmi, komprador kapitalizmi altetmek, faşist diktatörlüğü yıkmak, ezilen Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerindeki milli zulme son vermek için devrimi destekle! kısacası Demokratik Halk İktidarını kurmak, durmaksızın sosyalizme geçerek, insanın insan üzerindeki her türden baskısına son vermek, insanlar arasındaki her türden eşitsizliği ortadan kaldırmak, sınıfsız, sömürüsüz, özgür, yepyeni bir dünya olan komünizme ulaşmak için devrimi destekle!

Parti ve Orduyu Güçlendir!

Tek kurtuluş yolu olan devrimi, zafere ulaştırmak için, bir Komünist Partisi gereklidir. M-L ideolojik, siyasi, örgütsel bir hat üzerinde yükselen, teori ve pratiği ustaca birleştiren, disiplinli, eleştiri ve özeleştiriyi cesaretle uygulayan, tutarlı bir parti, devrim için ana halkadır. İşçi sınıfı partisiyle tarih sahnesinde kendisinden beklenen rolü oynayabilir. Ülkemizde bu parti; çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımızın öncü örgütü olan **TKP/ML**'dir...

Enternasyonal proletaryanın bir parçası olan ve proleter dünya devrim sancağını bulunduğu alanda omuzlayan, partimiz **TKP/ML**'i güçlendir!

Aldığı yaraları sarma, sınıf mücadelesinde içine düştüğü hataları aşma ve adına layık bir şekilde kendinden bekle-

Devamı sf: 9'da

'Partizanın Sesi Radyosu' İstanbul'da Korsan Yayın Yaptı *Sayfa 2*

Bingöl/Kiğı'da Bir Muhbir Cezalandırıldı *Sayfa 2*

Mao Üzerine Kısa Bir İnceleme *Sayfa 4*

TV'de Korsan Yayın

İstanbul'da Ovacık Katliamını Lanetledik!

Dersimde 9 yoldaşımızın hain bir pusuda ketledilmesi haberi halkımızın patron-ağaya olan sınıf kinini biraz daha biledi. Türkiye Halkının Demokratik Halk Devrimi mücadelesini her zaman kanla boğmaya çalışan patron-ağa devleti iğrenç yüzünü bir kez daha göstermişti. Olayın duyulmasıyla birlikte katliamdan en geniş kitlenin bilinçli bir şekilde haberdar edilmesi şartları araştırıldı. Geniş bir bildiri, pullama ve yazılama çalışmasına girildi. En geniş kitleye en etkili propaganda yöntemi olarak varolan şartlarda geniş bir emekçi kesimin oturduğu Kartal'ın ..... bölgelerinde ..... günü saat ..... da televizyon yayınına girildi. TKP/ML Partizan'ın Sesi Radyosu olarak başlatılan yayında katliam bütün gerçekliğiyle anlatılıyor, halkın varolan silahlı güçlerinin onun gelecekteki en büyük teminatı olduğu belirtiliyordu. On binlerce emekçiye ulaşan yayın, onları bir kez daha TKP/ML etrafında toplanmaya çağırıyor. halk iktidarı için tek yolun silahlı halk savaşı yolu olduğunu haykırıyordu. Yaklaşan "seçim" nedeniyle oy kaygısıyla "halktan" yana gözüken patron-ağanın çeşitli kliklerinin temsilcisi olan partilere karşı halkı uyarıyor, bunların mayalarının bir ve aynı olduğunu anlatıyordu.

Devletin emniyet güçlerinin oldukça hareketli olduğu bir dönemde gerçekleştirilen bu eylem, faşistlerin halkın yükselen mücadelesi karşısında çaresizliklerini ispatlıyordu. İyi planlanmış, disiplinli eylemler karşısında patron ağanın zavallı hali bir kez daha kanıtlandı. Devletin resmi ve özel basın-yayın organları aldıkları bu yenilgiden, hiç bahsetmeyerek kurtulmaya çalıştılar.

Ne TRT'de nede basında eylemimizle ilgili bir haber yayınlamadılar ama halkın fısıltı gazetesi İstanbul'u bir uçtan bir uca dolaşmıştı bile.

Bugün onbinlere yüzbinlere ulaşan bu türde yayın faaliyetimiz tıpkı bugün onlarla yüzlerle ifade edilen halk ordumuzun yüzbinlerle, milyonlarla olması gibi, yarın milyonlara, onmilyonlara seslenecektir. Bugün ancak dar bir alanda duyurduğumuz sesimizi yarın parça parça tüm yurt sathında duyuracağız.

Hain pusular katliamlar halkımızın Demokratik Halk Devrimi mücadelesini durduramamıştır, durduramayacaktır.

—Kahrolsun Faşist Diktatörlük!
—TİKKO savaşçıları ölümsüzdür!

İstanbul'dan TKP-ML Taraftarları

Ajan-Muhbir Ağına Bir Darbe Daha

Bir İhbarcı Cezalandırıldı

Faşist Türk devletinin, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki büyük dayanaklarından ve halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin engellerinden olan ajan, ihbar şebekesine yönelik mücadele, değişik biçimlerde ve araçlarla sürdürülüyor.

Yukarıda belirtiğimiz gibi halkımızın bugün giderek genişleyip derinleşerek yükselen devrimci, örgütlü mücadelesinin önündeki büyük engellerden biri olan ajan-muhbir yapıya karşı partimiz, geçmişte olduğu gibi Eylül ayı içinde Bingöl'ün Kiğı İlçesi ve çevresinde teşhirden çeşitli biçimdeki cezalandırmalara kadar çok yönlü bir faliyet yürüttü. Bu yapının üyeleri, bir çok hain, halktan teşhir ve tecrit edildi. Sorgulamaları yapılarak pişmanlık göstermelerine çalışıldı. Devamla bir kaçı dayak cezasına, biri para cezasına, ayrıcada Oğulbasan (Sefer) köyündeki, TKP/ML Partizan'larını yakalatmak için köye karakol isteyen, bununlada yetinmeyip yörede ajan-muhbir yapısının örgütlenmesinde ön ayak olan, gerçek dışı beyanlarda bulunarak, onlarca köylüyü işkenceye uğratma yoluna sapan muhbir M. Ali Sever'de ölümle cezalandırıldı.

Bu muhbirin cezalandırılmasından sonra, kaleme alınan yüzlerce bildiri, Kiğı'nin ve Bingöl'e sınır, Elazığ ve Dersim köylerine genişçe dağıtıldı

Bu eylemlerden sonra ajan-ihbarcı şebeke içinde ve onlarla ilişki içinde olan şüpheli şahıslarda, korku ve panik derinleşmiş, bazıları partimizle ilişkiye geçip af dilemenin arayışı içine girmişlerdir.

Diğer yandan bu faaliyetler içinde yine Kiğı'nin ..... Köyünde yöredeki TİKKO gerilla birliği tarafından bildiri dağıtılmış, kadınlı erkekli köylülerle bir toplantı düzenlenmiş toplantıda gerilla birliğinden bir yoldaş TKP/ML'nin düşünceleri doğrultusunda bir konuşma yapmış, devamlada köy muhtarına verilen telsize el konulmuştur.

—Kahrolsun ajan-muhbir şebekesi!
—Yaşasın Halk savaşı!
—Yaşasın Demokratik Halk Devrimi!
—Yaşasın Partimiz TKP/ML Ordumuz TİKKO!

Kiğı İKK Muhabiri

Yorum

İki Nükleer Baş Haydutun Reykjavik Fiyaskosu Vesilesiyle

Tüm dünya bu iki haydutu ekranda seyredince, yeryüzünden nükleer bulutlar halinde boğum boğum atmosfer'e yükselişini tahayyül ediyor hep. "Acaba anlaşacaklar mı, barış yolunda bir adım ileri atacaklar mı" diye umutla soruyor. Haydutlar el sıkışmaya gelmeden önce yoğun bir propagandaya giriyorlar. Sonra gelip el sıkışıyorlar. Yapmacık ve zoraki bir tarzda gülümsüyorlar. Gayretli görünüyor, umutla konuşuyor, tatlı temennilerde bulunuyorlar. Masa başından ayrılıp ülkelerinin televizyon ekranlarında görünür görünmez birbirlerinin aleyhine veryansın ediyorlar. Son Reykjavik buluşması da aynı şekilde oldu ve fiyaskoyla sonuçlandı.

Mevcut durumda bunların her ikisi de savaşa hazır değil. Amerikan emperyalistleri, yıldız savaşları projesinin gerçekleştirilmesi yolunda büyük bir çaba sarfediyor. Hem savunma hem de saldırıda kendilerine çok büyük bir avantaj sağlayacak olan bu projenin gerçekleşmesi için zaman kazanmaya çalışıyorlar. Avrupalı emperyalistlerle hem nükleer birliği hem de savaşa hazırlık çalışmaları pek içaçıcı değil. Avrupalı emperyalistlerin önemli bir bölümü, ekonomik çıkarlarda "müttefik ruhu"nu çiğneyen, silahlanmada ve özellikle de nükleer füzelerin konumlandırılmasında ise kendi güvenliğini sürekli ön plana geçiren Amerikalılardan hiç hoşnut değiller ve nisbeten bağımsız bir siyaset izlemekteki yanadırlar. Bunlara göre Reagan, silahsızlanmada, Gorbaçov'a karşı yanlış bir taktik izliyor. Sürekli köşeye sıkışıyor ve barış isteyen milyonların nazarında daha çok savaş kışkırtıcısı pozisyonlara düşüyor. Bu ise Avrupa'da, cephe gerilerinde, barış hareketlerinin alevlenmesine, mızrağın sivri ucunun kendilerine daha çok yönelmesine yardımcı oluyor. Müttefiklerinin bir bölümünün bu tip endişeleri ve eleştirileri Amerikalıları rahatsız ediyor. Reagan'ın işbaşına gelmesinden bu yana, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da Ruslara karşı nisbeten daha maceracı, dişediş ve meydan okurcasına bir mücadeleye girişmesi iki sonuca yol açmıştır. Birincisi, Rus sosyal-emperyalistlerinin kısmen gerilemesine, ikincisi ise, Amerikan emperyalistlerinin uşaklarından bir çoğuna cesaret vermesine ve birçok bölgede ise teşhir ve tecrit olmasına yol açmıştır. Nikaragua'yı baskı altına almaya girişmesi, Grenada'yı işgal etmesi, Libya'yı bombalaması, Filistin direnişiyle hesaplaşmaya yeltenmesi, Güney Afrika ırkçı rejimini desteklemesi vs. halkların homurtusuna, yer yer ayağa kalkmasına yol açmıştır. Öyle ki bazı batılı müttefikleriyle, uşakları Reagan'ın bu "aşırılık"larının "tehlikeli cereyanlara ve kaynaşmalara" kapı açtığını, kendilerini güç duruma düşürdüğünü yakınarak açığa vurmuşlardır. Amerikalılar bu durumu biliyor, dostların bu tip homurtularından da rahatsız oluyorlar. Avrupa'da, sağlamlaştırma girişimlerine karşın cephe gerisi sağlam değildir. Sömürge ve yarı-sömürgelerde ise hava bir hayli dumanlıdır ve silahların asi gümbürtülerinde kaydedilir bir artış vardır. Öte yandan Çin, ittifak yolunda Amerika ile yakınlaşma politikasını önemli ölçüde terketmiş, tarafsızlık konumuna yönelmiştir. O şimdi çift başlı bir ejderhanın birbirine düşman başları arasında kalmış nazlı bir aşifteye, her ikisine de dirsek gösteren, gülücükler dağıtan hünerli bir aşifteye benziyor. Ve ünlü Hint dans tanrıçası Siva gibi kıvrılıp duruyor.

Ruslara gelince... Teknolojide kapitalist-emperyalist ülkelerden hâlâ bir adım gerideler. Bu durum, uzayda üstünlüğü ele geçirememesine neden oluyor. Aşırı silahlanma, güçlü bürokratik kösteklerle malul durumda olan ve zaman zaman da ortaya çıkan tarım krizinden etkilenen ekonomiyi dar boğazlara götürüyor. Ruslar, zaman kazanmaya çalışıyorlar. Çünkü zaman lehlerine işliyor. Gelişen kurtuluş savaşlarına kolayca, üstelik kızıl bayrağı sallayarak sızabiliyor, bu hareketler içinde güçlenebiliyorlar. Şu veya bu şekilde, Amerikalıların kapıdan kovulduğu birçok ülkede Ruslar bacadan girmişlerdir. şimdi Vietnam, Kamboçya, Laos, Angola, Güney Yemen, Etopya, Mozambik, Afganistan ve Nikaragua'da onların horozu ötüyor. Bunun yanında, Libya, Irak, Suriye, Hindistan gibi birçok yarı-sömürgeye, ekonomik "yardım"lar, silah satışları, yatırımlar, ikili anlaşmalar vs. kanalıyla sızmış, tam egemen olmasalar bile bu tip ülkelerde etkinliklerini sabırla, adım adım artırmışlardır. Zaman Ruslar'dan yana işliyor ve her geçen gün ona yeni hayat sahaları sunuyor. Şimdi onların en çok okudukları dua şudur: "Her zerresi bir cihana bedel şu kutsal zamanını esirgeme bizden tanrım."

Bu iki emperyalist haydutun zaman zaman buluşmaları, pazarlık masasına oturmaları, bazılarının sandığı gibi ne sadece dünya halklarının bilincini çelmek için bir propaganda manevrasıdır, ne de dünya halklarının önünde birbirlerini mat etmenin bir aracı... Her ikisi de bazı alanlarda, karşılıklı, düzenli ve kontrollü silahlanmak istiyorlar. Karşılıklı silahlanmanın denetimini Tanrıya ya da *rufailere* bırakma işlerine gelmiyor. Çünkü kontrolsüz silahlanma, ekonomiyi örseliyor ve emniyet süpablarını ortadan kaldırıyor. Gorbaçov'un "silahsızlanmaya" ilişkin sık sık ileri sürdüğü önerilerin tümü numara, ya da propagandayla açıklanamaz. Kuşkusuz, barışçıl görünmek için, sırf propaganda için ileri sürülen öneriler de bir haylidir. Ruslar'ın, ikibin yılına kadar tüm atom silahlarını yoketme önerileri gibi... Özellikle Ruslar bazı alanlarda ekonomiyi ferahlatmak, ona atılım kazandırmak için aşırı ve kontrolsüz silahlanmayı dizginlemek istemektedirler. Kendileri de aynı projeler içinde olmalarına rağmen Amerikalıların yıldız savaşları projesinden, dengeyi önemli ölçüde bozacağı endişesiyle korkuyorlar. Bu projenin gerçekleşemeyeceğine ilişkin yürüttükleri propaganda tamamen palavraya dayanıyor. Gerçekleşemeyeceğine "kesin inandıkları" bir projeye böylesine ısrarla karşı çıkmalarının ardında yatan neden, gerçekleşeceğine olan kesin inançlarıdır. Diğer bir palavra da, yıldız savaşları projesiyle kurulacak "nükleer şemsiye"nin Amerikayı koruyacağı şeklinde Reagan'ın ileri sürdüğü palavradır. En ileri lazer ve fotoniks teknolojisiyle kurulsa dahi, çıkacak bir savaşta, hiç bir şemsiye Amerika'yı atom başlıklarından koruyamayacaktır.

Durum pek iyi değildir. Savaş tehlikesi azalmıyor, aksine giderek artıyor. Ama ha patladı, ha patlayacak gibi bir durum da yoktur. Avrupa yine çıkacak bir dünya savaşının yangın odağı olacaktır. Silahlar asıl olarak Avrupa'da yığılmıştır. Füzeler konumlandırılmış, cepheler kurulmuş, kıta bir cephanelik haline getirilmiştir. Fabrikaların anında askerileştirilmesi, otobanların pistleştirilmesi planlandırılmıştır. Kıta hala dünya sanayinin kalesidir. Bu sanayiye egemen olmadan dünyaya egemen olmak zordur. Hitler bu gerçeği bildiği içindir ki, ilkin Sovyetler'e değil, Avrupa'ya

Devamı sf: 9'da

Materyalist-Diyalektik Bilgi Teorisi ve Mao Üzerine Kısa Bir İnceleme

Kitleler İçin Felsefe Bir Sır Değildir

Bu yazımızda M-L ustalardan diyalektik ve materyalist bilgi teorisi konusunda devraldığı felsefi mirası sürdürme ve ileriletme açısından inceleyeceğiz Mao'yu.

Her şeyden önce, insan bilgisi, insanın maddi üretim faaliyetine dayanır. İnsanların maddi faaliyeti ve maddi alışverişinin doğrudan sonucu olarak insanların fikirleri, düşünceleri, zihinsel ilişkileri ve tasarımları ortaya çıkar. Dahası, bu olgular, maddi davranışların dolaysız anlatışı olarak kendilerini gösterirler.

Şurası açıktır ki; yaşamı belirleyen bilinç değil, ama bilinci belirleyen yaşamdır, toplumsal maddi pratiktir. İnsanların pratik gelişme süreçlerinin, pratik faaliyetin ve dahası pozitif bilimin başladığı yer, gerçek yaşamın ta kendisidir.

Marks'ın değişiyle: *"Tüm toplumsal yaşam, özünde pratiktir."*[1]

İnsanın toplumsal pratiğine ilişkin olarak Mao'da şöyle der: *"Her şeyden önce marksistler, insanın üretim faaliyetini, onun bütün öteki faaliyetlerinin belirleyicisi olarak görür. İnsan bilgisi, aslında onun maddi üretim faaliyetine bağımlıdır, bu maddi üretim faaliyeti içinde insan, doğa olaylarını, doğanın özelliklerini ve yasalarını, kendisi ile doğa arasındaki ilişkileri yavaş yavaş anlamaya başlar, gene bu üretim faaliyeti sırasında insan ile insan arasındaki belli ilişkileri de değişik derecelerde kavramaya başlar. Üretim faaliyeti olmaksızın bu bilgilerin hiç biri elde edilemez. Sınıfsız bir toplumda herkes, toplumun öbür üyeleriyle birlikte ortak çabaya katılır, onlarla belirli üretim ilişkilerine girer ve insanın maddi gereksinmelerini karşılamak için üretime katılır. Bütün sınıflı toplumlarda çeşitli toplumsal sınıfların üyeleri de çeşitli yollardan belirli üretim ilişkilerine girerler ve kendi maddi gereksinmelerini karşılamak için üretime katılırlar. İşte bu, insan bilgisinin geliştiği asıl kaynaktır. İnsanın toplumsal pratiği, yalnızca üretim faaliyeti değildir. Başka pek çok faaliyet vardır. Sınıf savaşımı, siyasal yaşam, bilim ve sanat faaliyetleri gibi."*[2]

Bu demektir ki, insan bilgisi toplumsal pratiğin ürünüdür. Nihayet bu demektir ki, insan bilgisi onun maddi faaliyetinin sonucu olarak, faaliyetinde ortaya çıkar.

Bir başka makalesinde Mao, doğru fikirler nereden gelir diye sorar kendi kendine ve şu cevabı verir: *"bunlar gökten mi inerler? Hayır. Bunlar zihinde doğuştan mı vardır? Hayır. Bunlar toplumsal pratikten gelir ve yalnızca ondan gelir. Bunlar üç çeşit toplumsal pratikten gelirler: Üretim için savaşım, sınıf savaşımı ve bilimsel deneme"*[3]

Demek ki, insan bilgisi üç tür toplumsal pratik, üç tür maddi faaliyetten gelmektedir.

a- Üretim için savaşım
b- Sınıf savaşımı
c- Bilimsel denemeler.

Mao ayrıca şöyle der: *"Marksistler, toplumdaki üretim faaliyetinin, basamak basamak yükselerek geliştiği doğa üzerine olsun, toplum üzerine olsun, insan bilgisinin de buna uygun olarak git gide yükseldiği, yüzeyden derine, tek yanlılıktan çok yanlılığa eriştiği düşüncesindedir."*[4]

Yalın bir anlatım ve zengin bir düşünce bolluğu ile Mao soruna şu açıklığı getirir: *"Marksistler, insanın toplumsal pratiğinin, dış dünya üzerine olan bilgisinin doğruluğunun tek ölçütü olduğu düşüncesindedirler. Gerçektende insan bilgisinin doğruluğu, toplumsal pratikte (maddi üretim sürecinde, sınıf savaşımında, bilimsel deneylerde) beklenilen sonuca ulaşırsa anlaşılır. İnsan, işinde başarıya ulaşmak, yani beklenilen sonuca varmak istiyorsa, düşüncesinin, kendisini çevreleyen nesnel dünyanın yasalarına aynen uymasını sağlaması gerekir"*[5]

Açıktır ki, Mao, insan bilgisinin doğruluğunun tek ölçütü olarak toplumsal pratiği görmektedir. Yine açıktır ki, Mao'nun bu yargısı, Marks'tan, Stalin'e dek kendinden önceki ustalarla tam bir uyum içindedir.

İşte Mao'nun yargısıyla aynı koşutluktaki Marks'ın Feuerbach üzerine tezlerinin ikincisi: *"Nesnel hakikatın insan düşüncesine atfedilip edilemeyeceği sorunu, bir teori sorunu değil,* **pratik** *bir sorundur. Pratikte insan, hakikatı, yani kendi düşüncesinin gerçekliğini ve gücünü bu-yanlılığını tanıtlamalıdır. Düşüncenin gerçekliği ya da gerçeksizliği konusundaki pratikten soyutlanmış anlaşmazlık, tamamıyla* **skolastik** *bir sorundur"*[6]

Ve yine Mao'nun düşüncelerinin lehine tanıklığını sürdüren Marks'ın tezlerinin birincisi de şöyle:

"Feuerbach'ınki de dahil olmak üzere şimdiye kadar varolan tüm materyalizmin başlıca eksiği, şeyin, gerçekliğin, duyusallığın, **duyusal insan faaliyeti, pratiği** *olarak değil, öznel olarak değil, yalnızca nesnel (objektif) ya da* **sezgi** *olarak kavranmasıdır."*[7]

Lenin'in yargılarda şöyle: *"Dolayısıyla da Marks, bilgi teorisine pratiği ölçüt olarak sokmakla doğrudan doğruya Hegel'e ulaşmış oluyor."*[8]

Devamla Lenin; *"Pratik, bilginin (teorik) üstündedir, çünkü sadece 'evrensel olan'ın değil, aynı zamanda dolayımsız gerçeğinde üstün değerine sahiptir"* [9] der.

Nihayet, "Materyalizm ve Ampriokritisizm" adlı ünlü eserinde Lenin, şu ünlü yargısını belirtir: *"Yaşamın, pratiğin görüş açısı, bilgi teorisinin ilk ve temel görüşü olmalıdır"* [10]

Marks ve Lenin'le uyum içinde olan Mao, toplumsal pratiğin önemini ayrıca şu düşünceleriyle dile getirir: *"Marksist felsefenin, diyalektik materyalizmin iki belirgin özelliği vardır. Biri, sınıfsal oluşu, diyalektik materyalizmin proletaryanın hizmetinde bulunduğunu açıkca ilan etmesi, öteki uygulanabilir oluşu, teorinin pratiğe bağlılığı üzerinde durması. -ve devamla- doğrunun tek ölçütü yalnız toplumsal pratik olabilir."*[11]

Mao, bir başka yerde şu önemli açıklamalarda bulunur: *"Bilgi edinmek isteyen, dünyayı, yani gerçeği değiştirme pratiğine bizzat katılmalıdır. Armudun tadını bilmek isteyen, armudu yiyerek değiştirmek zorundadır. Atomun yapısı ve özelliklerini bilmek isteyenin, atomun durumunu değiştirmek için, fizik ve kimya deneyleri yapması gerekir. Devrimin teorisini, yöntemlerini bilmek isteyen devrime katılmak zorundadır. Bütün gerçek bilgi, doğrudan denemelerden doğar. Ama insan, her şeyi doğrudan doğruya deneyemez. Gerçekten de, bilgilerimizin çoğunu, dolaylı denemelerden elde ederiz. Eski çağlar ya da yabancı ülkeler üzerine olan bilgiler gi-*

bi. O çağda yaşayanlara ya da yabancılara, bu bilgi, doğrudan doğruya temastan gelmiştir. Eğer bunların doğrudan doğruya denemeleri, Lenin'in söylediği 'bilimsel soyutlama' koşullarına uygunsa ve nesnel şeyleri bilimsel olarak yansıttıyorsa, bunlara güvenilebilir, yoksa güvenilemez. Demek ki, insan bilgisi, doğrudan doğruya ve dolaylı denemelerden oluşuyor. Ve benim için dolaylı olan başkaları için dolaysız deneme olabiliyor. Sonuç olarak bilgiyi bütünüyle ele alırsak, ne çeşit bilgi olursa olsun doğrudan denemeden ayrılamaz. Bütün bilginin kaynağı, kendisini çevreleyen nesnel dünyayı, insanın, duyu organlarıyla algılamasında yatar... Pratikten ayrı bilgi olamaz."[12]

Ayrıca Mao, sosyalizmin inşa yasalarının kavranması sürecine ilişkin olarak da şu önermede bulunur: *"Başlangıç noktası olarak pratiği olmalı, hiç bir tecrübesi olmamaktan, biraz tecrübesi olmaya, biraz tecrübesi olmaktan, daha fazla tecrübesi olmaya, henüz tam olarak kavranmamış olan zaruretler dünyasındaki sosyalizmin inşasından, yavaş yavaş körlüğümüzü yenmeye ve objektif kanunları anlamaya geçerek, böylece özgürlük kazanmak. bilgimizde bir sıçrayış sağlamak ve özgürlük dünyasına ulaşmak."*[13]

Ne diyordu Mao?

"Armudun tadını bilmek isteyen armudu yiyerek değiştirmek zorundadır."

Peki Engels'te aynı şeyleri söylemiyor mu?

"Çöreğin kanıtı yenmesidir"[14]

Dahası, Lenin'de aynı yargılarda bulunmuyor mu?

"Yüzmeyi öğrenmek için, suya atmak gerekir kendini"[15]

Başka ne diyor Mao?

"İnsan bilgisi, doğrudan doğruya ve dolaylı denemelerden oluşur"

Peki aynı şeyleri Lenin söylemiyor mu?

"İnsanın ve insanlığın pratiği, bilginin nesnelliğinin gerçekleşmesidir, ölçütüdür"[15]

Dahası,

"... insan pratiği, milyarlarca ve milyarlarca kez kendini tekrarlıyarak mantık şekilleri halinde sabitleşir insan bilincinde. Ve işte doğrudan doğruya ve sadece bu milyarlarca ve milyarlarca tekrarlanma sayesindedirki o şekiller ön yargı sağlamlığı kazanır ve belit (aksiyon) karakteri edinirler"[17]

Demek ki, pozitif bilimin başladığı yer, gerçek yaşamın bizzat kendisidir. Ve bu demektir ki, gerçek yaşamın kendisi, bilgimizin üzerinde fışkırdığı kaynaktır. Öyle ki, bu kaynak, bilginin gerçekliğinin ölçütü ve denek taşıdır.

Mao, toplumsal pratiğin insan bilgisindeki rolünü şu yargılarıyla somutlaştırır. *"Dahi olmaları bir yana, Marks'ın, Engels'in, Lenin'in ve Stalin'in teorilerini kurabilmelerinin ana nedeni, kendilerinin, çağdaş sınıf savaşımlarına ve bilimsel denemelere bizzat katılmalarıdır. Bu denemeler olmaksızın, dehaları ne kadar büyük olsa da, başarıya ulaşamazlardı."*[18]

Mao, bilgi sorununda, yalnızca kendinden önceki M-L ustalardan devraldığı felsefi mirası **sürdürmekle yetinmemiş**, maddenin durmaksızın gelişen her zengin hareketinden hareketle, engin Çin devrimi deneyiminin dolaysız pratiği sonucu, mevcut M-L felsefi mirası dahada **zenginleştirerek ilerletmiştir.**

Ve işte Mao'nun önemli ve zengin yargıları:

"Bilgi, önce algısaldır, yani fikirlere sıçrama, yeter derecede algısal bilginin birikmesiyle olur. Bu, bilme sürecinde bir başlangıçtır. Nesnel maddeden öznel bilince, varlık halinden fikirlere giden bu aşama, bilme sürecinin bütünü içinde ilk aşamadır. İnsan bilincinin ya da fikirlerinin (teoriler, siyasetler, planlar, önlemler gibi) nesnel dış dünyanın yasalarını doğru bir biçimde yansıtıp yansıtmadığı, bunların doğru olup olmadığının ayırt edilmesinin mümkün olmadığı, bu aşamada, henüz kesinlikle söylenemez. Bundan sonra, bilme sürecinde bilinçten maddeye, fikirden varlığa doğru dönüş yapan ikinci aşama gelir. Bu ikinci aşama, ilk aşamada kazanılan bilginin, teorilerin, siyasetlerin, planların ya da önlemlerin umulan sonucu verip vermediğini saptamak için toplumsal pratiğe uygulanması aşamasıdır. Genel bir deyişle, umulan sonucu verenler, yani başarıya ulaşanlar, doğru, ulaşmayanlar yanlıştır. Bu, özellikle doğa ile savaşımda geçerlidir. Toplumsal savaşımda ileri sınıfı temsil eden güçler bazen yenilgiye uğrarlar Bunun nedeni, fikirlerin yanlışlığı değil, savaşıma katılan güçler dengesinde, bunların o gün için gerici güçler kadar güçlü olmamasıdır. Onun için bunlar, geçici olarak yenilgiye uğrarlar, ama eninde-sonunda zafer onlarındır. İnsanın bilgisi deneme ve pratik yoluyla bir sıçrama daha yapar. Bu sıçrama öncekinden daha önemlidir. Çünkü, ilk sıçramanın doğruluğunu ya da yanlışlığını ancak bu sıçrama ortaya koyar. Nesnel dış dünyayı yansıtma döneminde formüle edilen fikirlerin, teorilerin, siyasetlerin, planların ve önlemlerin doğruluğu ya da yanlışlığı şimdi belli olur. Doğruyu aramanın başka yolu yoktur. Ayrıca, dünyayı bilmenin tek amacı onu değiştirmektir. Çoğu zaman doğru bir fikre, maddeden bilince, sonra tekrar maddeye; yani pratikten bilgiye sonra tekrar pratiğe giden sürecin bir çok kez yinelenmesiyle ulaşılır. Marksist bilgi teorisi, diyalektik materyalist bilgi teorisi budur."[19]

Bir başka yerde Mao, Materyalist ve diyalektik bilgi teorisine ilişkin şu yalın açıklamalarda bulunur:

"Bilgi deneyim ile başlar. İşte bilgi teorisinin materyalizmi budur. İkinci nokta, bilginin derinleştirilmesi, bilginin algısal aşamasının akla-uygun aşamaya kadar geliştirilmesidir. Bu da bilgi teorisinin diyalektiğidir"[20]

Mao'nun bu yargısı, Lenin'in *"Bir kavramı kurabilmek için, ampirik olarak anlamaya, incelemeye, ampirikten genel'e yükselmeye başlamak gerekir"*[21] formülasyonunun dolaysız sonucu ve geliştirilip, zenginleştirilmiş halidir.

Mao, devamla Diyalektik ve materyalist bilgi teorisi konusunda şu önermelerle zenginleştirir M-L felsefi eserini: *"Pratik yoluyla doğruyu bulmak ve pratik yoluyla doğruyu tanıtlamak ve geliştirmek. Algısal bilgiden başlayarak onu fiilen akla uygun bilgi haline getirmek ve sonra akla uygun bilgiden başlayarak öznel ve nesnel dünyayı yeni bir kalıba dökmek için devrimci pratiğe geçmek, pratik, bilgi, daha fazla pratik, daha fazla bilgi ve bu örneğin sonsuza kadar yinelenmesi ve her devirde pratik ve bilginin kapsamını daha yüksek düzeye ulaştırmak. Diyalektik materyalist bilgi teorisi ve bilmenin ve yapmanın diyalektik materyalist birliği teorisi işte budur."*[22]

Mao, pratiğin yeri ve önemini tam açıklıkla belirtmesine karşın, hiç bir zaman pratiği, deneyimi, her koşul altında mutlak olarak öne çıkarma ve düşünce ve teoriye mutlak bir küçümsemeyle bakan anlayışa sahip olmamış, O, dönem dönem koşullara bağlı olarak, teori ile pratik, deneyim ile düşünce vb.leri arasındaki ilişkide ve karşılıklı durumlarında değişikliklerin olabileceğini de vurgulamaktan geri kalmamıştır.

Mao, uzunca pasajda, bu soruna ilişkin şunları söyler:

"... üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişkide üretici güçler ana yöndür; teori ile pratik arasındaki çelişkide pratik, ana yöndür, ekonomik alt yapı ile bunun üst yapısı arasındaki çelişkide, ekonomik alt yapı ana yöndür. Ve bunların karşılıklı durumlarında bir değişme yoktur, deniyor. Bu diyalektik materyalizmin değil, mekanik materyalizmin görüşüdür. Üretici güçlerin, pratiğin, ekonomik alt yapının genellikle ana ve belirleyici rolde belirdikleri doğrudur. Bunu yadsıyan, materyalist değildir. Ama belirli koşullar altında, üretim ilişkileri, teori ve üst yapı gibi yönler, kendilerini baş ve belirleyici rolde ortaya koyabilirler. Bunu da kabul etmek gerekir. Üretim ilişkileri değişmeksizin üretici güçler gelişmiyorsa, üretim ilişkilerindeki değişme, baş ve belirleyici bir rol oynar. Lenin'in 'Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz!' sözlerini söylediği sırada devrimci teorinin yaratılması ve savunulması baş ve belirleyici bir rol oynuyordu. Her hangi bir iş yapılacağı zaman, bu işin yapılmasıyla ilgili buyruklar, yöntemler, plan ya da ilkeler yoksa, ana ve belirleyici etken, buyruk, yöntem, plan ya da ilkedir. Üst yapının (siyaset, kültürel vb.) ekonomik alt yapının gelişmesine engel olduğu zamanlarda siyasal ve kültürel reformlar baş ve belirleyici rol oynarlar. Bunu söylemekle materyalizme ters mi düşüyoruz? Hayır. Çünkü, bütün olarak tarihin gelişmesinde maddi şeylerin manevi şeyleri, toplumsal varlığın toplumsal bilinci belirlediğini kabul etmekle, aynı zamanda, manevi şeylerin ve toplumsal bilincin toplumsal varlık üzerindeki, üst yapının ekonomik alt yapı üzerindeki etkilerini de kabul ediyoruz ve kabul etmek zorundayız. Bu, materyalizme ters düşmek değil, mekanik materyalizmden kaçınmak, diyalektik materyalizme sıkı sıkıya sarılmaktır."[23]

Devamı sf: 11'de

Irak Hava Yolları işgal Edildi!

8 Eylül günü faşist Türk Ordusu'nun Kürdistan'daki katliamını protesto etmek amacıyla, Partimiz taraftarlarınca Irak hava yolları Paris Bürosu 2 saat süreyle işgal edildi. Yaklaşık işgalden 15 dakika sonra olay yerine, vurucu timler, çelik yelekli polisler ve özel komando ekibi Serezler, Champ Elyse'ye akın ettiler. Metrolar ve yollar kapatıldı. Polis otolarından yapılan anonsla derhal Champ Elyse'nin boşaltılması, Irak hava yollarında çalışan personelin rehin alındığı duyuruluyordu. Bir süre bekleyişten sonra karşı binalara özel yetiştirilmiş nişancı timler yerleştirildi. Bir TV'nin açıklamasıyla tüm basın mensupları ve hazır timler uzun bir gece hazırlığını tamamlamışlardı.

İçerdeki devrimciler savcıyla yaptıkları görüşmelerden sonra TV ve basın mensuplarının önünde slogan atıp zafer işaretleri yaparak eylemlerine son verdiler. Zaten önemli ölçüde amaçlarına ulaşmışlardı. Ama paniğe kapılıp kuru gürültülerle olay yerini kuşatan polis, oraya biriken yüzlerce insanın gözü önünde teşhir oldular. Orada toplanan kalabalık Flick'lerin (halk dilinde aynasız) rezaletini görüp alay ederlerken Flick'lerde bu yaptıkları aptallığa üzülüyorlardı. Yapılanın altında kalmamak için alelacele 9 Eylül günü devrimciler göstermelik mahkemeye çıkarıldılar. Mahkemenin konusu Irak hava yollarının işgalinden çıkmış 8 Eylül günü sözde İbraham Abdullah'ı kurtarma amacıyla bombalanan Hotel de Ville'nin dramıyla bütünleşmişti. "Terörizm"i sözde ezme yoketme hazırlığı mahkemede veryansın ederek sürdürülüyordu. Savcı "Terörizm"e caydırıcı etken olabilmesi için 11 taraftarımızın 8 ay hapsini ve yurtdışı edilmesini istiyordu.

İçişleri bakanlığı ve emperyalist devlet temsilcileri, yürüttükleri tartışmalarla 11 devrimcinin başlarına nasıl bir çorap öreceklerinin örneklerini sunuyorlardı. Bu tartışmalar ve basının yorumu ile böylesi şartlarda hemde acil [!] bir mahkeme heyetinin önüne çıkarılan devrimciler Fransız polisinin yarattığı komedinin suçlusuymuş gibi yargılandı. Mahkemeye getirilen hava yolları bürosunda çalışan birkaç yaşlı personelin şahitlikleriyle, -ha silahlı- -ha silahsız- -ha korkutma- -ha öldürmeyi- bir araya getirerek olaya "Terör" görünümü verilmeye özel olarak dikkat edildi. Savcı sık sık neden Irak? Neden Türkiye değil? Sorularıyla bir gerçeği daha gizlemeye çalışıyordu. Amaç açıktı, Fransız emperyalizminin Irak'la ilişkileri daha sıkı fıkı olduğundan Irak masum gösterilmeliydi.

Ortadaki katliamın kamuoyuna duyurulması açısından en az Türk devleti kadar suçlu olan Irak'ın hedef olarak seçilmesi anlamsız sayılamazdı. Nitekim avukatlar ve yargılanan devrimciler bu gerçeği mahkemede daha açık bir şekilde dile getirdiler: Yaklaşık 5 saat süren mahkeme sonucunda 11 Taraftarımıza 1 ay hapis 5 ay göz hapsi verildi. Bugüne kadar gerçekleştirilen onlarca kansız işgalden sonra ilk kez bu kadar bir cezayla karşılaşıldı.

Son dönem üst üste Türkiye'li devrimcilerin evleri basılıyor, devrimci demokratlar göz altına alınıyor. Serbest bırakılanlar ise sürekli TKP-ML'e ait bilgi istendiğini söylüyorlar.

FTİF üyesi Paris Kültür Derneği sivil polislerin açık gözetimi altına alındı. Çevredeki Lümpen Türkiye'lilerin satın alınabilmesi için polis özel uğraşlar içinde, bazende gayet cüretkar bir şekilde derneğin içerisine kadar girmeye çalışmaktadırlar. Geçmişten de bilindiği gibi FTİF ve FTİF üyesi Paris Kültür Derneği dünyadaki "Terör" odaklarından biri olarak gösterilmişti.

Ama emperyalist burjuvazi hertürlü deliliği ve akıl almaz saldırılarını sürdüredursun bu olaylar karşısında devrimciler, bir kısım örgütler gibi suskunluğu değil tekrar canlı bir şekilde mücadeleyi sürdürdüler. Çıkarılan onbinlerce bildiriyle Fransız burjuvazisinin "Terörizm" masalını ve 11 devrimcinin haklı davasını desteklediler. Emperyalist burjuvazi göstermelik mahkemelerde sözde "Terörizm"i caydırıcılığa itmek adı altında 11 devrimci şahsında enternasyonal proletaryayı yargılamaya çalıştı.

Basın ve çeşitli araçlarla Kürt militanı olarak adlandırılan devrimcilerin Kürt milliyetçisi olmadıklarını çok iyi biliyorlardı. Devrimciler de böylesi sahtekarlıkların yabancısı zaten değillerdi.

Mösyö Chirac Operasyon Tamam mı?

Bütün 'Terörist' Patlamaların Nedeni olarak Gösterilen İbraham Abdala

Son günlerde Fransa'da özellikiede Paris'te birbiri ardı sıra patlayan bombalar artık günlük bir hal almıştır. Metro, mağaza, PTT, kafetarya gibi kitlelerin yoğun olarak bulunduğu yerlerde meydana gelen patlamalarda onlarca insan ölmüş, onlarcasıda yaralanmıştır. Aniden başlayan, daha sonra yaygınlaşıp tırmanışa geçen ve bir anda bıçak gibi kesilen patlamaların tipik özelliği toplumun yoksul ve yabancı kesiminin bulunduğu yerleri hedef almasıdır. Yine saldırıların şiddetinde toplu katliam düzeyinde olması bu patlamaların bir başka özelliğidir. Polisin eliyle koymuş gibi bulduğu ve etkisiz (!) hale getirdiği onlarca bomba ve yüzlerce bomba ihbarınıda bir tarafa bırakırsak, geniş çaplı ve örgütlü saldırıların önemli amaçlara yönelik olduğunu söyleyebiliriz.

Patlamalar ilk olarak birkaç ay öncesinde Tubn'da başladı. Le Pen yanlısı faşist örgüt elemanları yabancılara ait bir kafetaryayı bombalamışlardır. Daha sonra ise yeni bir bombalama eylemine giderken yaptıkları hata sonucu bombaları kendi otolarında patlamış ve dört kişi olmüştü. Ölenlerden biri bölgenin parti sorumlusu idi. Dört faşistin ölümü ardından ele geçen döküman ve ip uçlarından bir çok bombalı eylemin yapılacağını o zaman emniyet yetkilileri açıklamıştı.

İkinci patlamalar serisi ise yaklaşık bir ay önce Paris'te başladı. Hedefi, şiddet yaygınlığı bakımından bu patlamalar daha örgütlü ve büyük boyutlarda idi. Patlamalar hergün devam ettiğinden kitleleri yakındanda etkiliyordu. Kitleler birbirine soruyor; bugün nere bombalandı? Kim? Ne yapmak istiyorlar? Elbetteki bu güncel sorular oldukça doğal ve yerinde sorulardı.

Paris'teki patlamaların bazılarını [CSPPA] Arap ve Ortadoğulu siyasi mahkümlarla dayanışma komitesi adlı örgüt üstlendi. Bu örgüt İbraham Abdala adlı yandaşlarını kurtarmak için bu eylemleri yaptıklarını açıkladılar. Kurtarılması istenen George İbraham Abdala, İran eski başbakanlarından Şahbur Bahtiyar'ın kurşunlanması eyleminden ötürü tutuklanmış ve cezasını ise bitirmişti.

Patlamaların bir çoğu ve patlamadan bulunan onlarca bomba şimdilik sahipsiz. Yani onlar henüz bir komite (!) Savaşçı (!) Direnişçi (!) gibi aniden türeyen örgütler tarafından üstlenilmemiştir. Onların sahipleri bugünlük "sır" ama yarın "gayri sır" olacaktır. Ancak Fransız Polisinin başarı (!) hanesine yazılan "etkisiz hale" getirmelerin birçok patlamada yerine getirilememesi ister istemez bazı dedikodu (!)lara yol açıyor.

Hükümet Cephesinde Durum Nedir?

Hükümet cephesinde, daha önceden adını seyrek bahsettiği "Terörizm" ve "Teröriame karşı savaş"ı aniden en önemli konu olarak gündemine aldı. Her TV haberinin başında "Atenttion"[dikkat] "Attentot"[bombalı saldırı] "Flaş haberi"nin ardından hükümet şeflerinin olay yerindeki ziyaretlerini görüntülemektedir. Bilir kişilerin, emniyet yetkililerinin Profösörlerin "Terörizm" üzerine gayet bilgiç (!) açıklamaları sıkıcılığına rağmen en önemli oturumlar olmaya devam ediyordu. Alman "sivil sıkıyönetim" tedbirleri, çıkarılan yeni yasalar hükümetin bu savaşta (!) kararlılığının göstergeleri idi. Patlamalar ardından hükümet şefi Mösyö Chirac *"Teröristler Faransa'ya savaş ilan ettiler bu gerçek bir savaştır"* diyerek her türlü önlemin alınacağını belirtmiştir. İlginç açıklamalarını daha sonrada sürdüren hükümet şefi, kuvvet komutanları ile yaptığı toplantıdan sonra *"Teröristler üçüncü dünya savaşını baştattılar"* deyip *"ordu savaş halinde ülke savunması için beslenmektedir"* şeklinde beyanatlarını sürdürmüştür. Bombaların dahada yaygınlaşması ile Mösyö Chirac, TV'den naklen konuşmuş ve *"Fransız ulusunun birlik içinde olduğu sürece yenemeyeceği hiçbir güçlük yoktur"* diyerek halktan destek istemiştir.

Açıktır ki, hükümet şefinin açıklamaları "sahibinin sesi"ni yani efendisi emperyalist burjuvazinin direktiflerini yansıttığından savaş (!) çağrısının da emperyalist burjuvazinin taleplerini karşılamaya yönelik olduğu bir gerçektir. "Terörizme karşı savaş" ilanından sonra tabiiki gerekleride yerine getirildi. Öteden beri çıkarılmak istenen bir dizi yasa yıldırım hızıyla çıkarıldı. Polisin yetkileri artırıldı. Sınırdışı işlemleri polis şefinin "oturaklı" bir imzasıyla bir anda kolaylaşıverdi. İspanya, Almanya, İtalya sınırı binlerce jandarma ile kordon altına alındı. AET ülkeleri dışında (İsviçre hariç) bütün ülkelere 'vize' uygulamasına geçildi. Özellikle Arap, Er-

meni, Türkiye'lilere yönelik takibat arttı. Bir dizi operasyon ardından 2.000 civarında yabancı (büyük çoğunluğu Arap) sınır dışı edildi. Heryerde aramatarama arttı. 10.600 kişilik komando birliği Paris'e diğer kuvvetleri takviye için görevlendirildi. Devrimci örgütler üzerindeki baskı dahada arttı. "Terörün yabancılardan geldiği" gerekçesiyle yabancılar üzerindeki denetim arttırıldı. İltica hakları önemli ölçüde gaspedildi.

Bütün bu tedbirler ve emperyalist şövalyelerin açıklamaları hiçte cezasını bitirmiş birinin kurtarılması için eylemler yapılması durumu olmadığını rahatlıkla göstermektedir. Zaten serbest bırakılması gereken bir kişi ve yandaşları için Fransız hükümetininde savaş (!) ilan etmesi biraz abes olur herhelde. Varsayalımki Abdala'nın yandaşları cezasını bitirmiş elemanlarını kurtarmak için kamuoyunun "üstlendi" dediği eylemleri gerçekleştirdi. Peki üstlenilmeyen saldırılar, patlamayan bombalar vb. kime ait. Çok şükür hayali bir örgüt çıkıpta bunları üstlenmemiş. Faşistlerin eylemleri Tubo'la sınırlı mı kaldı? Fransız hükümetinin olaylardan sorumlu olarak aradığı ve her birinin başına 1 Milyon Frank koyduğu Abdala'nın yeğeni ve kardeşi 17 Eylül'de Beyrut'ta basın toplantısı düzenleyerek kendilerinin olaylarla bir ilgilerinin olmadığını belirtmişlerdir. Dolayısıyla üzerinde bahsi geçen ve ödül çağrısının yazıldığı milyonlarca afişin de bir değeri kalmadı artık.

Fransız polisi Tüm metro vs. yerleri denetim altına almaya çalışıyor. TV'lerde yapılan özel gösterilerde ABD polisine hayranlığı pekiştirmek için zencinin ağzına nasıl 14'lük tabanca yerleştirilir, bak ne güzel arama-tarama yöntemleri var, zaten bu yöntemden başka hiçbir çareyle susturulamaz bu istenmeyen yaratıklar, baksana Amerikan'nın Chicago'sundaki yoksul mahalleler nasıl kordon altına alınıyor, zenciler nasıl yerlere uzatılıyor, öyleyse gecikmeden Barbes, Stalingrad, Belleville aynı sonu paylaşmalıdır gibisinden Serez'lere yeni yollar gösteriliyor. Ve elleri otomatik silahlı Serez'ler yoksulların meskenlerinin önünde gözdağı vermeye çoktan başladılar. Mösyö Chirac bu operasyonlarıyla Libya'nın bombalanması için uçuş izni vermediği Amerikan Rambosuna olan borcunu bokkabazlığıyla ödeye dursun, bugün yaratmaya çalıştığı panik, örmeye çalıştığı sis duvarları, birer birer yerini fırtınalı günlere bırakacaktır.

Paris'teki saldırılar ve "Terörizme karşı savaş" çığlıkları daha büyük planların parçasıdır. Sorun devrimciler açısından gayet berraktır. Bu gün için "sır" gibi görünen ama aslında kabak çiçeği gibi açık olan gerçekler üzerinde dedektifvari arştırmalara girmek gereksizdir. Emperyalist burjuvazi bir 'senaryo'yu adım adım uygulamaktadır. Bu senaryonun bugünkü perdesinin adı "Terörizmin ayak sesleri"dir. Bütün olaylar ve girişimler bu perdenin tamamlanmasına yöneliktir. Olayların yalnızca niteliği, hedefleri, şiddeti vb. incelendiğinde bile perde arkasındaki organizatörün emperyalist burjuvazi olduğu kolaylıkla görülebilir.

Sorun gayet açıktır diyoruz, çünkü, "Terörizm ve Terörizme karşı savaş" "Tokyo Zirvesi" ile bir anlam kazanmaktadır, Tokyo Zirvesi ardından bu demagojinin sakız gibi çiğnenmesi bir rastlantı değildir. Gerek "Zirve"nin gerekse bu demagojiye dört elle sarılan Faransız emperyalist burjuvazinin esas amacı nedir?

Emperyalist burjuvazi bu demagoji ile yaklaşan üçüncü paylaşım savaşı öncesi cephe gerilerinin sağlama alınmasına çalışmaktadır. Kitleleri "Terörizme karşı savaş" adı altında devlet çatısı altında toplama, burjuva diktatörlüğünü pekiştirme emperyalistler açısından dönemin en önemli görevidir. Nitekim bir kaç bombalama ardından hükümet şefinin "düşüncesi ne olursa olsun bütün Fransızlar hükümeti desteklemelidir" mesajı ile birlikte Fransız halkının %73'ünün polisle işbirliği yapmaktan yana olduğu istatistiklerle kanıtlanmıştır. "Ulusal Bayrak" "Ulusal Birlik" vb. şövenist şiarların yeniden hortlaması tamda bu demagoji ile el ele yürümektedir. Yani emperyalist burjuvazi "Terörizme karşı savaş" demagojisiyle şövenizm zehirinide geniş çaplı yaymaya çalışmaktıdır.

Emperyalist burjuvazi bu demagojiyle aynı zamanda "Devrimci şiddet"i de mahkûm etmeye ve kitleler nezdinde gözden düşürmeye çalışmaktadır. Gerek emperyalist ülkelerde gelişebilecek barikat savaşları, gereksede emperyalizme-sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı haklı savaşları "Terörizm" ile damgalayıp yığınların haklı yolu seçmelerine bugünden engel olmaya çalışmaktadır. Peru halkının haklı savaşımına önderlik eden PKP'ne Fransa tarafından "Terörist" denilmesi bu gün bu gerçeği dahada doğrulamaktadır.

Emperyalist burjuvazi, bir yandanda bu demagoji ve terör eylemleriylede genel bir kitle pasifikasyonu yaratma, sürekli korku ve panik yaratmayı amaçlamaktadır. Yine "Terör yabancılardan geliyor" diyerekte, işçi sınıfını bölmeyi ve yabancı düşmanlığını geliştirmeyi amaçlamaktadır.

"Terörizm" demagojisinin altındaki gerçekleri irdeledikten sonra Fransa'daki bu savaş (!) konusunda diğer emperyalistlerin tavrı üzerindede kısaca durmak istiyoruz.

Diğer emperyalistlerin Fransa'daki bu savaş (!)a tavrı beklendiği gibi müttefiklerine dostça el uzatıp sıcak (!) selâm sunma olmuştur.

Reagan "Fransa'da terörizme karşı kararlı tutumu selamlıyoruz" derken Bayan Teacher "Fransa hükümetinin cesaretli adımları desteklenmelidir" demektedir. Alman başbakanı Kolh'da yaptığı açıklamada "Fransa'da insanlık dışı bir savaşa karşı meşru tutum söz konusudur" demişti. Bu arada Faşist Özal "Biz Fransa'yı çoktan uyarmıştık ama bizi dikkate almadılar" diyerek "kaçak teröristlerin Fransa'nında başına bela" olduğunu belirtmiştir. Açıktır ki Fransan'nın dostlarının onları bugün de yalnız bırakmamaları en doğal bir gelişmedir.

Yukarıda Fransa'daki son gelişmelerin nedenleri üzerinde durmaya çalıştık. Bu gelişmelere uygun doğru tavır elbette son derece gereklidir. Şunu söyleyebilirizki emperyalist ülkelerde (bu arada Fransa'da) devrimci proletaryanın zor ama şanlı görevleri üstlenmesi zorunluluğu her zamankinden daha fazla kendini hissettirmektedir. Ne varki bu ülkelerde proletaryanın öncü müfrezeleri olmadığından devrimci proletarya önemli bir dezavantaj'a sahiptir. Açıktırki bu durumu bilenlerin görevlerinin aciliyeti ve önemi de daha fazla artmaktadır. Bu durumun farkında olan sınıf bilinçli devrimcilerin bu aciliyet ve öneme uygun tarihsel çabayı uygun adımlarla yoğunlaştırması artık her halde tartışma götürmez bir gerçektir.

Yine Fransa'da görüldüğü gibi bugün emperyalist ülkelerde şövenizme, sosyal şövenizme karşı mücadele oldukça ciddi önem taşımaktadır. Geniş proleter yığınlarda şövenizmden önemli ölçüde etkilendiğinden proleter enternasyonalizminin anlamı bir o kadar daha artmaktadır. "Ulusal Birlik" "Ulusal Bayrak" "Ulusal Gurur" gibi kavramların ölü hale sokulması elbetteki zorlu inatçı mücadeleleri gerektirecektir. Dolayısıyla savaş hazırlıklarının doğru teşhiride bu görevlerle ele alınması gereken önemli bir görevdir.

"Terörizm" furyasının "Fiyasko" ile sonuçlandırılmasında bir başka yönde onun "Marksizm" düşmanı akım olduğunun doğru ele alınıp yığınların bilinçlendirilmesidir. "Ekonomizm" ve "Reformizm" madalyonu'nun diğer yüzünü "Terörizm"in oluşturduğu, devrimci proletaryanın arzusunun "iktidar" olduğu, dünyanın beyaz çehresinin kızıllaştırılması olduğu, doğru bir şekilde kitlelere aktarılmalıdır. Elbetteki kısa sürede herşey düzelmeyecek zorlu mücadeleler gerektirecektir.

Devrimi Destekle! Parti ve Orduyu .....!

Baştarafı 1. sf'da

nilenleri yerine getirme çabasında olan partimiz TKP/ML'i güçlendir.

Silahlı mücadelenin ve halkın silahlı güçlerinin ülkemiz açısından tayinedici bir rolü vardır. Silahlı güçlere sahip olmadan veya silahlı mücadele düşünülmeden devrimi ilerletmek, zafere ulaşmak hayaldir. Bizim gibi ülkeler devrim mücadelesi gerçeğinin, defalarca ispatladığı bu olgu üzerine çok şey söylemeye gerek yok. Partimiz önderliğindeki halkın silahlı gücü olan TİKKO'yu güçlendir!

Durum İyiye Gidiyor!

12 Eylül faşist darbesini takip eden süreçte, daha da belirgin bir şekilde gerileyen devrimci dalganın, 1983 sonrası adım adım yükselme doğrultusundaki seyri bugün daha ileri bir durum arzediyor. Objektif durum devrim lehine gelişiyor. Cunta ve Özal kliğinin teşhir olmuşluğu derinleşiyor. Türk devletinin çıkmazı derinleşiyor, hakim sınıflar arasındaki çatlaklık büyüyor. Artık "numaraları" o kadar rahat tutmuyor.

Binbir saldırıyla yaratmak istedikleri "pasifikasyon" "susturulmuş toplum" yaratma uğraşlarında artık istenilen sonuçları alamıyorlar. Halkın protestosu büyüyor. İşçi sınıfı, gençlik, aydınlar, köylüler, dar gelirli memur, küçük esnaf ve sanatkârlar kısacası emekçi tabakalarda düzene karşı daha girişken ve canlı bir karşı çıkış gözlemleniyor. Emekçilerin sesi yükseliyor. Ezilen Kürt ulusunun düzene karşı öfkesi büyüyor. Bu çeşitli biçimlerde pratik çabalarla dile getiriliyor.

Objektif durumda iyiye doğru olan gidiş, kendisini çeşitli şekillerde yurtdışındaki durumda da gösteriyor. Kitlelerin morali, şevki, geçmişe nazaran daha iyi. Enerji, coşku, insiyatif daha olumlu. Ancak acı olan şu ki, devrimci güçlerin, kadroların morali, coşkusu, insiyatifi bugün beklenilen seviyede iyi değil. Ve hatta halkın şevki, bazı devrimci kadrolara, militanlara nazaran bir adım daha ileride diyebiliriz. Halen bazı devrimci kadrolar, devrimci güçler (bunların sayısı oldukça kabarık) umutsuzluk, karamsarlık rüzgârından bir türlü sıyrılamıyor. Miskin, ölü ruh halini terkedemiyorlar. Çaresizlik, geleceğe inançsızlık, davaya sadakatin zayıflığı, hiçte küçümsenecek gibi değil. Etrafında olup bitenleri dahi yeterince göremiyorlar. "Herşey bitti, battı", "düzelmez" diyenlere sesleniyoruz! Gözlerinizi açın! Durum hiçte sandığınız gibi kötü değil, hatta çokta iyi! Objektif durumda iyiye doğru olan gidişe, hayatın her kesitinde bilinçli bir müdahale lazım. Devrimci kadrolar, militanlar işe şevkle sarılır, seferber olurlarsa durum dahada iyi olacak.

Bu kampanyayı, coşkusu artan, sesi yükselen emekçi kitleleri, doğru bir siyasi çizgi etrafında seferber etmek için daha sıkı bir görev çağrısı olarak kavrayın!

Bu kampanyayı, geleceğe inançla bakanların, gözlerinde kararlılığı ışıl ışıl okuyanların, ruhu devrimci enerjiyle dolu olanların, umutsuzluk içinde olanları uyandırma, küskünleri yeniden davaya kazanma, olumsuzluklar içinde olanları kalıba dökme, şekil verme çağrısı olarak kavrayın. Yüreğinde halen devrim ateşi tümden sönmemiş, ama güçlü bir şekilde yanmayan insanlar yeniden iyi insanlar olabilirler! Yeterki olumsuzlukları aşma çabası gösterilebilsin. Hataların üzerine cesaretli yürünebilsin!

Tüm devrimci, demokratlara çağrımız şudur. Halka güvenin. Bu en büyük gücün bağrında taşıdığı devrimci potansiyeli kavrayın. Ona dayananın, yenilmeyeceğini, tükenmeyeceğini anlayın! Ve halkın bu büyük gücünün Marksist-Leninistlerin önderliğinde aşamıyacağı hiçbir zorluğun olamıyacağı gerçeğinden hareket ederek görevinize daha sıkı sarılın!

Bu kampanyada halkın gücünü seferber etmek ve nelere muktedir olacağını bir kez daha somut olarak göstermek için görev başına!

Partimiz ve Ordumuzun Güçlendirilmesi Dünya Proletaryasının, Proleter Dünya Devriminin Güçlendirilmesi Demektir!

Türkiye devrimine destek, Partimize ve onun önderliğindeki halkın silahlı çekirdeklerine destek, aynı zamanda Peru devrimine önderlik eden Peru Komünist Partisi'ne, Partimiz ve Peru Komünist Partisi'nin üyeleri olmaktan şeref duydukları, Devrimci Enternasyonal Hareket'e (DEH) verilmiş bir destektir. Çünkü dünyanın neresinde olursa olsun proletaryanın kaldırdığı sancak ortaktır. Proletaryanın davası ortaktır, hedefi ortaktır. Peru'da olsun, nerede olursa olsun, ML'lerin kazanacağı her mevzi, dünya proletaryasının mevzisidir. Kurulacak her kızıl iktidar, proleter dünya devriminin kalesidir. Bunun için diyoruz ki;

Devrimi desteklemek, parti ve ordumuzu güçlendirmek, Asya, Afrika, Latin Amerika kısacası dünyanın her yerindeki devrim mücadelesini, enternasyonal proletaryanın bir parçası olan her alandaki M-L'leri güçlendirmek demektir.

Proleter enternasyonalist bir ruhla kampanyayı başarılı kılmak için ileri!

Ülkedeki Sınıf Mücadelesinin En Önemli Cephe Gerilerinden Birisi:

Evet bu cephe gerisi, faşist Türk devletinin ve onun bir halkası olduğu dünya emperyalist-kapitalist sisteminin teşhirinde övgüye değer çabalar içinde olmuştur. Bu cephe gerisi, zindanlarda yükselen özgürlük mahkûmlarının sesini dünyaya yayma, dünya devrimci, demokratik güçlerinin dayanışma hareketini örgütleme ve seferber etmede harekete geçmiştir. Devrimin dağdaki tüfeklerinin sesi olmuştur. İşçi sınıfımızın, köylülüğümüzün, gençliğimizin, kısacası çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın, devrimci mücadelesinin desteklenmesi, güçlendirilmesi, ilerletilmesinin en önemli mevzilerinden biri olmuştur.

Dünya proletaryasının ezilen halklarının bayrağının taşıyıcısı olmuştur. Peru devriminin, DEH'in bayrağı, bu cephe gerisinde şerefle taşınmıştır. Maddi-manevi her yönlü destek, Proleter enternasyonalist bir ruhla çoşkuyla sunulmuştur. Ülkede kadro kaybında, alınan darbelerin yaralarının sarılmasında vb. her sorunda devreye girmiştir. Hakh olarak zindandaki, dağdaki, fabrikadaki, okuldaki devrimci kadroların, militanların, halkımızın gözünde önemli bir mevzi olmuştur. Siyasi, ideolojik, örgütsel, pratik desteğin yanısıra, güçlü bir maddi destek cephesi de olmuştur.

Bu en önemli cephe gerilerinden biri dediğimiz mevzii, **Yurtdışıdır!**

1981'den bugüne kadar, ülkeye 1.100.000 DM. (Bir milyon yüzbin mark) dolayında para ve ayrıca ilaç, teknik malzeme, giyim vb. sunduğu destek sadece mali alandaki desteğin somut bir örneğidir.

Evet bu cephe gerisinin desteği, dağdaki gerillanın tüfeğinde mermi oluyor, zindandaki devrimcinin hukuk vb. ihtiyacını karşılıyor. Militanın, örgütün çok yönlü gereksinimlerinin karşılanmasında devrimci anlamı, değerli bir destek oluyor. Bu destek herşeyi üreten ve yaratan emekçinin alınteridir. Anlamı büyüktür. Değeri ölçülemiyecek kadar yücedir. Bu destekle, emekçi kardeşlerimiz, bacılarımız, yoldaşlarımız; devrimi ilerletmek için ona nasıl sahip çıktıklarını ilan etmektedirler. Partilerine ve halkın silahlı gücüne güvenlerini, geleceğe inançlarını beyan etmektedirler.

Karşı devrimin her türden saldırısına meydan okuduklarını, zorluklardan asla yılmayacaklarını, zaferin er veya geç, ama mutlaka kazanılacağını ilan etmektedirler. Dahası davalarına bağlılıklarını, ortaya koymaktadırlar, koyacaktırlarda.

Açtığımız bu kampanyada da, bu örnek tutumu geliştirip, yaygınlaştırmak için görev başına!

Partinin Kampanya Çağrısına Cevabımız Ne Olmalıdır!

"Yine mi kampanya" diyen ve yüzlerini buruşturan devrimcilerde var. Ama böyle olumsuz örnekler, kampanyayı coşkuyla karşılayan, başarısı için bir an önce seferber olmak için sabırsızlanan, gözleri cıvıl cıvıl, yüreği pırlanta gibi, enerji, inanç dolu militanlara, sempatizanlara, devrimci kitlelere nazaran, sayıca çok daha azdırlar. Olumsuz örneklere, meselenin anlamını anlatmalı, bireyciliğe, bencilliğe karşı ideolojik ve siyasi temelde onları ikna etmeliyiz. Evet bu kampanyayı desteklediğini belirten, başarılar dileyen birinin tutumuda, bizim için değerlidir. Siyasi, ideolojik destek, moral desteği, pratik destek, mali destek gibi desteğin her türü bizim için paha biçilmez değerdedir.

Kampanya çağrısına cevap, devrimci fedâkârlık, yaratıcılık, insiyatif ruhuyla seferber olmak, faaliyeti başarılı kılmak için tükenmez bir enerjiyle göreve sarılmak olmalıdır. Öyleyse: Savaş komünizmi yıllarında herşeyiyle Bolşeviklerin yanında olan o büyük ruhu konuşturmak için ileri!

"Komünist Cumartesiler" ruhunu yükseltmek için ileri! Paris komünarlarının, Çin, Arnavutluk, Rusya, Vietnam ve daha nice yerlerde dile gelmiş, gelen, gelecek olan zorluklara göğüs germek, sıkı çalışmak, enginleri fethetmenin ne olduğunu göstermek için ileri!

Kampanya, Mao Kampanyası İle Birlikte Ele Alınmalıdır!

Ölümünün 10. yıldönümü dolayısıyla, dünya proletaryasının yüce öğretmeni, Marksist-Leninist büyük ustalarından yoldaş Mao Zedung'un anılması, DEH tarafından bir kampanya kararı biçiminde ele alınmıştır. Bu karar doğrultusunda partimiz, derhal harekete geçti. Kampanyayı açtı. Kampanya faaliyetinin halkalarından biri olan, başlatılmış bulunan ve Aralık ayına kadar sürdürülecek seminer, tartışma toplantıları, geceler vb. faaliyetler, "Devrimi Destekle"! "Parti ve Orduyu güçlendir" kampanyasına daha derin bir ideolojik, politik muhteva kazandırmaktadır. Böylelikle kampanya, güçlü bir siyasi, ideolojik faaliyet olarak şekillenmektedir. Tüm yoldaşlar bu kampanyalar arasındaki diyalektik ilişkiyi, bütünlüğü kavramalı, kampanyaların biri birini nasıl güçlendirdiğini bilince çıkarmalıdırlar. Devrimi desteklemek, ilerletmek, partiyi, orduyu güçlendirmek, Mao kampanyasıyla çelişebilirmi? Şüphesiz hayır. Çünkü:

Mao Zedung yoldaşın fikirleri devrimi ilerletmenin, zafere ulaşmanın silahıdır. Yoldaş Mao'dan öğrenmek, O'nun gösterdiği yolda kararlıca ilerlemek; devrimi desteklemek, partiyi ve orduyu güçlendirmek için en büyük güçtür. Önümüze çıkacak her engeli aşmaya cesaret etmek, yolu şaşırmadan yürüyebilmek için en büyük bazinedir.

Mao Zedung savunulmadan, devrimi ilerletmek, parti ve orduyu geliştirmek, çelikleştirmek, mümkün değildir. Mao Zedung savunulmadan Marksizm–Leninizm savunulamaz. Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların yolundan yürünmeden komünizme ulaşmak mümkün değildir.

Mao Zedung kampanyasını, "Devrimi Destekle" "Parti ve Ordu'yu Güçlendir" kampanyasının siyasi ve ideolojik gıdası, harekete geçirici merkezi olarak kavrayalım!

Mao Zedung'a layık öğrenciler olarak görev başına!

Son Birkaç Husus

Kampanya boyunca kitleler kampanyanın gidişatından her yönlü bütün ayrıntılarından haberdar edileceklerdir. Kampanya üzerinde kitle denetimini en iyi şekilde sağlamak için bu gereklidir. Sınıfın, partisi hakkında bilgi sahibi olması kadar doğal birşey olamaz. Bütün çalışma alanları kampanya dönemi boyunca, faaliyetleri hakkında merkezi yayın organını bilgilendirmelidirler. Bu kampanya da mali olarak katkıda bulunan kişiler, kurumlar ve katkılarının miktarı, rumuzlarıyla birlikte yayın organında yayınlanacaktır. Yani: sadece mali genel toplam değil, bölge..yöre, kişi olarak katkılar ayrıntılarıyla açıklanacaktır. Ayrıca toplanan meblağın ne kadarının nereye verildiği, harcandığının da hesabı yine yayın organında devrimci kitlelere sunulacaktır. Diğer taraftan, kampanyanın siyasi, pratik gidişatı gibi kampanyaya ilişkin gelişmeler, düzenli olarak, yayın organı aracılığıyla kamuoyuna aktarılacaktır.

Bir diğer hususta, kampanyanın başarısında tayinedici rol oynayacak, oynaması gereken kadrolar sorunudur. Tüm kadrolara, sempatizanlara, militanlara bir kez daha görevlerinin bilinciyle hareket etmeleri için dikkat çekiyoruz.

Yorum

Baştarafı 3. sf'da

saldırdı. Bu kaleye kim egemen olacak sorusu, silahların korkunç tahripkâr gücüne rağmen önemini koruyor. Amerika savaşın yükünü ve merkezini, yani nükleer depremin merkezini, nispeten daha az zararla kurtulmak için Avrupa'ya taşımaktan yanadır. Çıkacak bir savaşta Avrupa'nın bir yangın odağı olacağı gerçeğinde bu hususun da bir payı vardır.

Mevcut durum, devrimin savaşı engelleme ihtimalinin, savaşın devrime yol açacağı ihtimalinden daha zayıf olduğunu gösteriyor. Bu, esas akımın hangisi olduğu gerçeğinin ötesinde bir durumdur. Bugün esas akım devrim de olsa, savaş da olsa bu böyledir. Hayalleri bir kenara bırakmalı, olgulara bakmalıyız.

Kahinler gibi konuşmayalım ama mevcut durum, bu savaşın, birinci emperyalist savaşa benzeyeceğini gösteriyor. Bu savaş ve bu savaş bitimi, büyük sosyal patlamalara ve büyük devrimlere yol açacaktır. Ama bazılarının sandığı gibi emperyalizmin toptan mezara gömülüşünü beraberinde getirmeyecektir. Büyük olumsuzluklara, felaket rüzgârlarına, geleceği karartan uğursuz korkulu sislere rağmen kararlı ve iyimser olmanın zemini vardır. Bu sarsılmaz zemin, dünya proletaryasının ve komünistlerinin ayakları altındadır sadece. Dünyamızın geleceği karanlıktır. Dünyamız, ışıklı, yaratıcı ve kahredici adımlarla, dev adımlarla ilerliyor. Dünyamızın BÜYÜK geleceği pırıl pırıldır.

Materyalist - Diyalektik Bilgi.....

Baştarafı 4. sf'da

Açıktır ki; Mao, bu düşünceleriyle, deneyci akımın geçmişteki önderleri olan Françis Bacon vb'nin günümüzdeki ardılları olan dar deneycileri de mahkûm etmiş ve bu sorunda da kendinden önceki M-L ustalarla uygunluk içinde M-L felsefi eseri ilerletmiştir.

İşte, Mao'nun düşüncelerinin lehine tanıklık eden Engels'in bu sorundaki yargısı:

"Materyalist tarih anlayışına göre, tarihte belirleyici etken son aşamada, gerçek yaşamın üretimi ve yeniden üretimidir. ... iktisadi durum temeldir, ama, çeşitli üst yapı ögeleri —sınıf savaşımının siyasal biçimleri ve sonuçları— savaş bir kez kazanıldıktan sonra, kazanan sınıf tarafından hazırlanan anayasalar vb.— hukuksal biçimler, hatta bütün bu gerek savaşımların, savaşıma katılanların beynindeki yansıları, siyasal, hukuksal, felsefi teoriler, din anlayışları ve bunların daha sonraki dogmatik sistemler halindeki gelişmeleri, hepside tarihsel savaşımların gidişi üzerinde etki yaparlar, ve bir çok durumda ağır basarak onun biçimini belirlerler."[24]

Doğanın Diyalektiği'nde ise Engels şöyle diyor:

"... salt deneyimi överek düşünceye karşı mutlak bir küçümsemeyle bakan ve gerçektende düşüncesizliğin en ileri ucuna giden karşıt akımı ararsak, pek yanılmış olmayız. Bu okul, İngiltere'de egemendir."[25]

Demek ki, madde ile bilinç, teori ile pratik vb'nin arasındaki ilişkide hiç bir değişme olmadığını iddia eden mekanik materyalizmin tersine, diyalektik materyalizm, plan, buyruk, teori vb'nin göreli olarak belirleyici rolde öne çıkabilecekleri gerçeğini yadsımaz. Dahası, Mao, bu sorundaki yargılarıyla, Engels'in formülasyonuna ulaşıyor ve onu geliştirerek, M-L hazineyi daha da zenginleştiriyor.

Sonuç olarak Mao, Enver Hoca ve yandaşlarının "kaba evrimci", "mekanik" vb. iddia düzeyindeki suçlamalarının tersine, maddenin her zengin hareketinin insan bilgisini geliştirip, zenginleştirdiğini ve nihayet O, üç tür toplumsal faaliyetin, üretim için savaşım, sınıf savaşımı ve bilimsel denemenin insan bilgisinin temelini oluşturduğu yargısını zengin bir anlatımla, bilginin denek taşı olarak toplumsal pratiğin önemini crişilmez bir deha ile incelemiştir.

Ve O, Yurtdışı Hizibi vb'nin dar-deneyci vb. iddialarının aksine, dar-deneyci Balon'un okul öğrencilerinin öğretilerini, yani düşünceye karşı bir küçümseme, deneyime karşı mutlak bir övgü ile yaklaşan ve ikisi arasındaki karşılıklı ilişki ve etkiyi göremeyen dar-deneycileri bizzat kendi yargılarıyla mahkûm ederek, sözkonusu siyasetlerin günümüzdeki ucuz suçlama ve iddialarını dayanaktan yoksun hale sokar.

Ve nihayet O, materyalist ve diyalektik bilgi teorisini, M-L ustaların formülasyonlarına dayanarak açıklar ve Çin devrimi deneyiminin engin bilgisiyle bu teoriye kapsamlı açıklık getirerek M-L felsefi eseri ilerletir.

Dipnotlar

1- **Mark-Engels, Felsefe İncelemeleri, sf. 69**
2- **Mao, Teori ve Pratik, sf. 8**
3- **Mao, Age, sf. 118**
4- **Mao, Age, sf. 9**
5- **Mao, Age, sf. 9**
6- **Marks-Engels, Felsefe İncelemeleri, sf. 68**
7- **Marks-Engels, Age, sf. 67**
8- **Lenin, Felsefe Defteri, sf. 172**
9- **Lenin, Age, sf. 174**
10- **Lenin, Materyalizm ve Amprlokrizm, sf. 151**
11- **Mao, Teori ve Pratik, sf. 10**
12- **Mao, Age, sf. 14**
13- **Mao, Age, sf. 124**
14- **Engels, Ütopik ve Bilimsel Sosyalizm, sf. 13**
15- **Lenin, Felsefe Defteri, sf. 167**
16- **Lenin, Age, sf. 172**
17- **Lenin, Age, sf. 176**
18- **Mao, Teori ve Pratik, sf. 13**
19- **Mao, Age, sf. 119-120**
20- **Mao, Age, sf. 18**
21- **Lenin, Felsefe Defteri, sf. 167**
22- **Mao, Teori ve Pratik, sf. 25**
23- **Mao, Age, sf. 57-58**
24- **Marks-Engels, Felsefe İncelemeleri, sf. 184-185**
25- **Engels, Doğanın Diyalektiği, sf. 71**

Şili'de Yaprak.....

Son sf'dan devam

tadır. En çok da, yiyecek tekellerinin kamyonlarına el koyup, gıda maddelerini halka dağıtmaktadır. Tanyeri ağarırken Santiago varoşlarında silahlı-maskeli gerillaların halka yiyecek dağıttıkları artık pek sık görülen olaylar arasındadır... Modern Robin Hood'lar.. Gerçekten de romantik bir yanı var kent gerillasının; ama nereye kadar gidebilir. Bu örnek bugüne kadar yüzlerce kez yaşandı Latin Amerika'da; ülkemiz kamuoyu da'pek yabancı değil buna. Ünlenmek ve kolay başarı için bire birdir kent gerillacılığı, ama nihai zaferden de bir o kadar uzaktır. Elbette burada eleştirilen tek tek eylemler değildir; ancak komünizm perspektifi doğrultusunda iktidar mücadelesi verilmediği taktirde, yapılan modern Robin Hood'luklan başka bir şey olmaz. Hem de, hemen burnunun dibinde, Peru'da altı yıldan bu yana devam eden zor, meşakkatli; vakur, ama bir o kadar alçak gönüllü bir savaşın tanığıysan eğer, bunun hiç de affedilir yanı olamaz. Evet, sizlere sesleniyorum Şili'nin cesur çocukları: gecekondudakiler, sokaktakiler, tarladakiler... Kurtuşunuz ancak Peru'nun yolunu izlemkle olacaktır; zafere giden yol o yoldur.

Pinochet Gerçekten Kurtuldu mu?

Güvenlik güçleri işçi semtlerinde bir hafta içinde üç kez operasyon yaptı. Sadece 24 Eylül'deki aramada yaklaşık onbin kişi arandı. Aramalarda çok sayıda insan tutuklandı.

11 Eylül günü saat 02-05 arası Başkentte sokağa çıkma yasağı vardı; buna karşın banliyölerde hükümet binalarına yönelik iki bombalama eylemi düzenlendi...

Pinochet bergün biraz daha yalnızlığa itiliyor. Bugün, 'askeleri seviyor musunuz' sorusuna askerlerden başka olumlu yanıt veren kalmadı Şili'de. 25 Ağustos günü, komünist Partisi dışındaki 'soldan' sağa 11 örgüt serbest genel seçimler için bir kampanya başlattı. Bu arada ABD'nin de Aquino'vari bir çözüm için kafa yordugunu bilmek için falcı olmaya gerek yok. Şili ABD için vazgeçilmez bir mevzi; elbette O'nu yitirmemek için elindeki tüm kozları çekinmeden oynayacaktır.

Her halükârda, yakın gelecekte Aquino'vari bir çözüm mü, yoksa başka bir şey mi olur orası şimdiden kestirilemez; şu anda bilinen tek şey var: bu, **yaprak fırtınasının** ilk kıpırtılarından başka bir şey değildir.

İşçi-Köylü Kurtuluşu Halkımızın Bilinçli Sesidir

Oku,
Okut,
Tartış,
Eleştir,
Yazı gönder!

Uygun yollardan Mutlaka Bir başkasına Ulaştırmaya çalış!

Şili'de Yaprak Fırtınası

Bu ülkede benim iznim olmadan tek yaprak bile kıpırdayamaz" diyordu onüç yıl önce iktidara kanla oturan Şili iktatörü Augusto Pinochet. Gerçi atalarımız 'büyük lokma ye, ama büyük konuşma' diye bir laf etmişlerdi, ama Pinochet bu atalar sözünü hiç duymamışa benziyordu. Zira onüç yıldan sonra, Pinochet'e karşın, binlerce yaprak kıpır kıpır kıpırdıyordu Şili'de. Evet, korkusunu yenmişe benziyordu artık Şili halkı. 83 protestosuyla birlikte yükselen halk muhalefeti Pinochet'in tüm sertliklerine rağmen büyümeye devam ediyordu. Görünen oydu ki, 'Nefretin Çocuğu' istediği gibi boyun eğdirememişti Şili'deki yığınlara.

Özellikle 83'teki protestolardan sonra devlet terörünün dozajı iyice yükseldi. Bu terörün baş sorumluları arasında siyasal polis (CNİ) ve Hristiyan Anti Komünist Hareketi (ACHA) bulunmaktadır. Birçok adam kaçırma ve işkence olaylarında ACHA'nın imzası vardır. Örgütün bazı eylemlerine sivil giyinmiş devlet görevlileri de katılmakta ve esas olarak rejim muhalifleri, yoksul mahallelerde oturanlar, insan hakları militanları ve rejime karşı çıkan din görevlileri hedef tahtası olarak seçilmektedir. Bu arada yığınsal tutuklamalar da oldukça sık görülen olaylar arasındadır. Örneğin geçtiğimiz Mayıs ayında Santiago'nun kenar mahallerinde onbeşbin kişi tutuklandı. Toplu gözaltına almalarda stadyumlar yeniden kullanılmaya başlandı. Tüm bunlar 73 darbesinden hemen sonraki uygulamalarla aynı temadaydı.

7 Eylül günü Pinochet'e karşı düzenlenen eylem, onüç yıldan bu yana yapılmış en cesurane hareketti. Anımsanacağı üzere bu eylemde üç asker ve iki Carabinier ölmüş, on koruma görevlisi ise yaralanmıştı. Eylemi Manuel Rodrigez Vatansever Cephesi (FPMR) üstlenmişti.

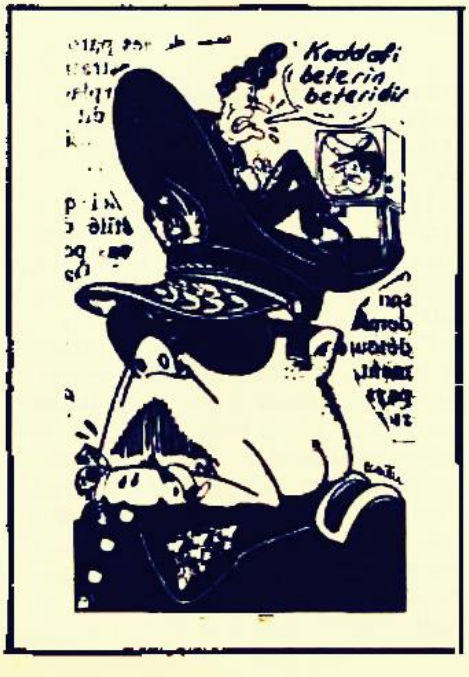

Bildiği kadarıyla FPMR Komünist Partisi'nin silahlı kanadıydı ve böylesi bir sansasyonel eylemi ilk kez düzenlemiyordu. Sözkonusu örgüt, geçtiğimiz 18 Ağustos günü Şili ordusunda görevli bir Albay'ı kaçırıyor, üç gün tutukladıktan sonra serbest bırakıyordu. Böylece 73 darbesinden bu yana ilk kez orduya yönelik böylesi bir eylem düzenlenmiş oluyordu.

Komünist Partisi ve FPMR'in ardında Küba ve Rus sosyal-emperyalistleri olduğu yaygın olarak söylenmektedir. Elde bu konuyu kanıtlayacak kesin deliller bulunmamakla birlikte, örgütün en azından Guevaraist orta yolcu bir çizgiye sahip olduğu açıktır. Tipik kent gerillacılığı CHE'nin posterleriyle birlikte çekilmiş gösterişli TV programları vb. bunun göstergeleri arasındadır.

Kent gerillacılığı denince akla hemen Latin Amerika geliyor; kentin göbeğinde silahlı-korsan gösteriler, polis karakollarını bombalamalar, adını duyuracak sansasyonel eylemler... Bugün FPMR'de bu tür eylemleri esas almak-

Devamı arka sf'da